

เมื่อ...น้ำใส่ไหลริน

สิริมา อภิจาริน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-228-106-9

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์รอยแก้ว, ๒๕๒๓

พิมพ์รวมเล่มครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, ธันวาคม ๒๕๒๗

พิมพ์รวมเล่มครั้งที่ ๓ : โพสต์บุ๊กส์, มีนาคม ๒๕๕๖

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

สิริมา อภิจาริน.

เมื่อ...น้ำใส่ไหลริน.-พิมพ์ครั้งที่ ๓.-กรุงเทพฯ : โพสต์พับลิชชิง, ๒๕๕๖.
๒๗๒ หน้า. ภาพประกอบ.

๑. นวนิยายไทย. I. ไตรรงค์ ประสิทธิ์ผล, ผู้วาดภาพประกอบ II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-974-228-106-9

ราคา ๑๙๕ บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทพร รักทั่วม

บรรณาธิการพิเศษ : เพชรกี ปิ่นแก้ว

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ชนรรพพร ศฤงคารนนท์

พิสูจน์อักษร : ต้องครรลอง บรรณสรณ

ออกแบบปก : ไตรรงค์ ประสิทธิ์ผล

รูปเล่ม : วนิดา สังฆะมณี

ภาพประกอบ : ไตรรงค์ ประสิทธิ์ผล

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พงกฤษงาม

ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงคกุลานนท์, พรพิมล วงอินทร์,

กฤษณี เดชะวิศิษฐ์พงษ์, สงกรานต์ พสุธาสิทธิ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โพสต์พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

๑๓๖ ถนน ณ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ <http://www.postbooksonline.com>

แยกสีและพิมพ์ที่

แผนกงานพิมพ์พาณิชย์

บริษัท โพสต์พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

๑๓๖ ถนน ณ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๔๐-๓๗๐๐ ต่อ ๓๐๒๑, ๓๐๒๒

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรรม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๔๔๙-๕๖๑-๑๓ Homepage : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โพสต์พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๗
มันสั้น...จนไร้ความหมาย	๑๑
มันไม่ใช่ความรัก	๒๓
ฝันดีวันนี้...เพื่อที่จะตายวันหน้า	๓๕
เมื่อ...น้ำใสไหลริน (๑)	๔๕
เมื่อ...น้ำใสไหลริน (๒)	๖๓
เมื่อ...น้ำใสไหลริน (๓)	๗๙
เมื่อ...น้ำใสไหลริน (๔)	๙๗
กลับบ้าน (๑)	๑๑๕
กลับบ้าน (๒)	๑๒๙
กลับบ้าน (๓)	๑๔๑

พบกันครึ่งทาง (๑)	๑๕๕
พบกันครึ่งทาง (๒)	๑๖๗
พบกันครึ่งทาง (๓)	๑๗๙
จันทร์เจ้าขา	๑๙๑
รุ่ม	๑๙๙
มนุษย์ร่วมมิตี	๒๐๙
ปลุกนาฬิกา	๒๑๙
ผู้ชายในชีวิต	๒๓๓
แล้วผมจะมาหา	๒๔๓
ที่มีหนูให้เช่า	๒๕๗
รู้จักผู้เขียน	๒๖๙

คำนำสำนักพิมพ์

...ความรักไม่เคยมีรูปแบบที่ตายตัว

บางครั้ง คนต่างก็ตกหลุมรักซึ่งกันและกัน อาจมีคนมาแอบรัก มีบ้างที่ไปรักเขาข้างเดียว บางคนรักกันแต่ไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วยกัน และอาจรักตัวเองมากกว่าจะมอบความรักให้ใคร สารพัดสารพันรูปแบบ แล้วความรักของคุณเป็นอย่างไร

...ความรักคือการไม่ต้องกล่าวคำว่าเสียใจนั้นหรือ?

คุณจะพบคำตอบของนิยามความรักนี้ได้ใน *เมื่อ...น้ำใสไหลริน* หนังสือรวมเรื่องสั้นของ สิริมา อภิจารินทร์ เรื่องราวของความรักที่ผ่านมุมมองสมัยใหม่ ทั้งสละสลวย ละมุนละไม และลึกซึ้งกินใจ แม้งานประพันธ์ชิ้นนี้จะผ่านมากกว่าสามสิบปีแล้วก็ตาม

โพสต์บุ๊คส์

มันสั้น...จนไร้ความหมาย

๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๔

ผู้ชายคนนั้นชื่อธีรนะ...เพื่อนคนหนึ่งกระซิบบอก ชี้ให้ดูผู้ชายที่กำลังเลือกหนังสือในห้องสมุดของสถาบันแห่งหนึ่ง เขาดึงสั้นหนังสือเล่มหนึ่งที่ต้องการ แล้วเดินหาที่นั่งอ่าน ใบน้าเฉย (เกือบถึงหยิ่ง) แต่งตัวสบายๆ ไม่พิถีพิถันแต่สะอาด เธอเงยหน้ามองเขาบางเวลา เขามองมาทางเธอบางเวลา ไม่นานนักเขายิ้มให้ ก็เธอและเขาถือหนังสือเล่มเดียวกันอยู่ในมือ

จดหมายของเขาตามมาในเวลาไม่กี่วัน โดยคนรู้จักกันเป็นคนผ่านมาหย่อนให้ที่คณะเรียนของเธอ

“เพิ่งเจอคนอ่านหนังสือเล่มเดียวกัน” เขาว่า “อ่านจบหรือยัง คุณว่ามันเป็นไงบ้าง”

เธอตอบไปตามสถานที่บนหัวจดหมาย

“แวนโก๊ะตายเร็วจนน่าเสียดาย ชีวิตของเขาชื่นชมมาก ยากจน หิวโหย ทำงานหนัก มีคนยอมรับและเข้าใจเขาน้อย สุขภาพไม่ดีด้วย แต่ก็เพราะสิ่งเหล่านี้แหละ เขาจึงมีงานที่เป็นอมตะให้คนรุ่นหลัง”

“คุณเข้าใจเรื่องราวของเขาพอควร” เขาตอบกลับมา “มีหนังสืออีกหลายเล่ม ที่ผมอยากมีเพื่อนร่วมอ่านแล้วคุยกัน เราพอมีเวลาทำอย่างนั้นได้ไหม”

เธอตอบจดหมายเขาอบอุ่น และไม่นานก็ได้เพื่อน (เพื่อที่จะเสียเขาไปในเวลาต่อมา)

๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๔

คาลิล ยิบรานบอกว่า จงยืนอยู่ด้วยกัน แต่อย่าใกล้กันนัก เพราะเสาของวิหารก็อยู่ห่างกัน และต้นโพธิ์ต้นไทรก็ไม่เคยเติบโตภายใต้ร่มเงาของกันและกัน

“คุณว่าเป็นไงคะ” เธอถามเขา ที่ร้านกาแฟชั้นดี แต่งห้องงามด้วยสีขาวย และกระจกโค้งแบบฝรั่งเศส ที่นั่นเป็นมุมเงียบมุมหนึ่งในสยามสแควร์

“ผมเห็นด้วย” เขายิ้มรับ “ผมเคยมีเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งคบกันได้ดี นานๆ เจอกันทักกันอบอุ่น แต่ถ้าเทียวด้วยกันตึกๆ กันสักสามครั้ง เราทะเลาะกันระเบิดเลย เกลียดหน้ากันไปนาน และพอต่างฝ่ายต่างหายกันไป ก็คิดถึงกันยังกับอะไร แต่อย่าเจอกันเทียวด้วยกันนะ ไม่งั้นละก็ทะเลาะกันระเบิดอีก ทำไงก็ไม่หาย”

“ฉันไม่เคยเป็นอย่างคุณเลยคะ ฉันไม่ใช่คนชี้หาเรื่อง”

“ว่าผมหาเรื่องเก่งงั้นหรือ” เขาถาม สีหน้าของเขาบอกว่า
ฉัน “ไม่เคยหาเรื่องใครสักที ผมไม่ชอบการทะเลาะวิวาทเท่าไร”

“ไม่น่าเชื่อเลย หน้าตาคุณออกเป็นแบบ แองกรี ยัง แมน”
เธอแก้งลั้อ

“ผมรู้สึกตัวเองเหมือนกัน” เขารับ “หน้าตาผมเหมือน
คนชี้โมโห”

“ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วเปล่าใช่ไหม”

“คุณว่างั้นไหมล่ะ”

“ไม่ทราบสิคะ ฉันยังไม่รู้จักคุณดี”

“คบกันนานๆ แล้วคงรู้” เขาพูดซ้ำๆ ทอดสายตามอง
เธอ เธอมองเขา แล้วก็ยิ้มให้

“หวังอย่างนั้นเหมือนกัน” เธอบอกเขาพร้อมกับรอย
ยิ้มนั้น

๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๔

กำลังยุ่งอยู่ทั้งคู่ มีเวลาทำได้เพียงคุยกันทางโทรศัพท์

“คุณทำอะไรอยู่นะ”

“ดูหนังสือค่ะ”

“ไปไหนบ้างหรือเปล่า”

“เปล่าเลยคะ ไม่มีเวลา ไม่มีเงิน”

“เหตุผลทำยนี้เหมือนผมเลย กำลังถึงแตกชะมัด อยก
ชวนคุณไปกินกาแฟ แต่ผมก็หมดตัวเสียตั้งแต่ต้นเดือน”

“ฉันให้ยืมเอาไหมคะ” เธอทอดเสียงเอื้อเพื่อ

“ไหนว่าไม่มีเงิน”

“เพ็งมีนะคะ”

“ยืมแล้วเดี๋ยวผมไม่ใช้นะ” เขาแก้งยั้งเสียง

“อย่างนั้นต้องเรียกว่าขอสิคะ”

“ผมไม่เคยขอเงินผู้หญิงใช้”

“ลองดูสักทีคงไม่เป็นไร เพื่อวันหน้าฉันไม่มีเงิน จะได้
ขอบคุณใช้บ้าง”

“ผมกลัวจะไม่มีให้คุณ ผมนะถึงแต่ไม่มีปีมีขลุ่ยเสมอ”

เธอนิ่ง

“ผมจะไปเห็นอสังกัทหนึ่ง”

“มีธูระหรือคะ”

“เปล่า ผมเบื่อกรุงเทพฯ”

เธออึ้ง เบื่อกรุงเทพฯ...เบื่อบุคคลที่กำลังพูดกันอยู่นี้ด้วย
หรือเปล่า?

“เราคงเจอกัน เมื่อผมกลับมา อยากกินกาแฟกับคุณ”
เขาพูดเมื่อเห็นเธอเงยบ

“ไม่รังเกียจใช่ไหม”

“คำคำนี้อยู่ไกลจากสมองของฉันมาก แต่แน่ใจหรือคะ
ว่าคุณจะไม่เบื่อบุคคลสำหรับการกินกาแฟกับเพื่อนคนนี้”

“คิดว่าไม่” เขาตอบเสียงหนัก

“ถ้าอย่างนั้นก็คอย” เธอบอกเขาก่อนจะวางหู

๑๓ พุศฺจิกายน ๒๕๑๔

เขากลับจากเหนือ ผิวขาวิชั้น และผมยวจนต้องแวะ
เข้าร้านตัดผม ให้ช่างขาประจำเล็มปลายผมให้คั้นสู่ระดับปกติ
แต่ก่อนเขาปล่อยให้ผมยวโดยไมแยแสที่จะตัด แต่เมื่อเข้าใจ
กับผมยวแล้วก็เท่านั้น กลับมาคุ่นเคยกับผมระดับธรรมดาศา
และคิดว่าจะไม่กลับไปไว้ผมรุงรังอีกต่อไป

เที่ยงตรงเขาพบเธอที่พัฒนพงษ์ เธอดูคล้ำ แต่ยังแจ่มใส
เหมือนที่เคยเห็น

“คิดถึง” เขาพูดประโยคนี้โดยไม่ลังเล

“หายเบื่อกรุงเทพฯ แล้วหรือ” เธอถามยิ้มๆ

“ยังเลย แต่ต้องกลับ เพราะมีงาน และมีอะไรบางอย่าง
ที่ผมไม่เบื่อ”

เธอนิ่ง

“หิวไหม” เขาถามเสียงอ่อน

“หิวมาก” เธอลากเสียง

เขาพาเธอกินข้าวเที่ยง ชายหนุ่มหลายคนในห้องอาหาร
หุ้มนั้นไว้ผมยวประบ่า เธอมองแล้วอมยิ้ม

“ชอบผู้ชายผมยวหรือ” เขาถาม

เธอเลิกคิ้ว กวดยเตี้ยชี้เมาจนวนนั้นอร่อยจนเงยหน้าขึ้น
ฟังคำถามของเขาได้ช้า

“ถามว่าชอบผู้ชายผมยวไหม” เขาทอดเสียงถามย้ำ

“มันหลายอย่าง” เธอตอบเขา “มันต้องประกอบกัน
หลายอย่างนะ ไม่เคยชอบใครเพราะผมอย่างเดียวหรอก”

เขายิ้ม เสร็จจากมือเพียงเขาถามว่า

“ไปไหนดี”

“ตามใจคุณสิคะ”

“ให้คุณเลือกดีกว่า คุณอยากไปไหน ผมจะพาไป”

“ยังนึกไม่ออกเลย” เธอเอียงคอคิด “คุณเลือกดีกว่า
นะ แล้วฉันจะเป็นฝ่ายตามคุณไป”

“อย่าตามผม เพราะบางที่^๑คุณตามผมไปไม่ได้”

เธอหยุดเดินหันไปมองหน้าเขา

“พูดจริงๆ นะ” เขายิ้มกับดวงตาของเธอ “เลือกมาสิ
แล้วผมจะเป็นฝ่ายพาไป”

เธอนิ่งไปพักใหญ่ ก่อนจะสบตาเขา บอกว่า “ฉันไม่
อยากไปไหน ฉันอยากคุยกับคุณ”

คราวนี้เขาเป็นฝ่ายอึ้ง

“ตกลง” เขาว่า “เดินกันดีกว่า คบกับคนจนอย่างผมคุณ
ต้องหัดเดินเก่งๆ ผมจะพาเดินตรววจถนนเป็นสายๆ ไปเลย”

ทั้งคู่ออกเดินด้วยกัน จากพัฒนาพงษ์ตัดออกสี่ลม และ
เดินเลียบบถนนสี่ลมตรงไปทางศาลาแดง

แดดร้อนจัด เขาชวนเธอข้ามถนน

“ไปทางโน้นดีกว่า มันมีชายคา คุณจะได้ไม่โดนแดด
ถ้าคุณตัวขาวๆ ผมถึงจะให้เดินฝั่งนี้”

เธอยกแขนขึ้นดูผิวตัวเอง ขยับจะถามเขาว่า ฉันดำมาก
เขียวหรือคะ แต่ก็ยังไว้ทัน

ถึงหัวมุมศาลาแดง ทั้งคู่เดินผ่านโรงแรมหรูหรา เลียบ

ไปตามแนวเขตสวนลุมพินี

“คุณอยากเข้าไปในนี้ไหม” เขาถาม เธอไม่ตอบ แต่
เลียเข้า

“ไม่เคยเข้ามาหลายปีแล้ว” เขาพูดพลางเหลียวมอง
เงาไม้รอบๆ ตัว ทั้งคู่เดินเรื่อยๆ เวลาผ่านไปเร็ว ไม่น่าเชื่อว่า
ใช้เวลาเกือบครึ่งวัน เดินวนเวียนและคุยกัน จนตะวันชิงพลบ

เด็กตัวเล็กๆ มอมแมม เอาเสื้อมาให้เช่า หาบเมียงคำ
ตั้งเรียงริมสระ ไม่หิวแต่ส่งสารเด็กที่แบกเสื้อเดินตาม เขาชวน
เธอนั่งบนเสื้อ เขาถอดรองเท้าไว้ตรงปลายเสื้อ นั่งขัดสมาธิ
มองดูเธอนั่งพับเพียบเรียบร้อย ลังเมียงคำมาเคี้ยวเล่น ลมพัด
เย็นชื่น

“ผมไม่เคยรู้ว่ามานั่งเล่นอย่างนี้นั้นสบายดี” เขา
พูดขึ้นท่าทางชื่นชอบกับความสบายรอบๆ ตัว

“ฉันเหมือนกันค่ะ ไปปล้ำอยู่กับห้องแอร์เสียนาน มา
ทายกันใหม่ว่าแม่ค้าเมียงคำกลับบ้านที่ห่ม”

“ผมว่าประมาณสี่ห่ม”

“แล้วใครเลี้ยงลูกล่ะคะ เอ...สงสัยลูกจะออกช่วยแม่
กันหมด”

“ผมก็ว่าฉัน” เขามองเด็กเล็กเหล่านั้นวิ่งแบกเสื้อร้อง
เรียกคนให้กินเมียงคำ

“สามีอาจกินเหล้าอยู่ที่บ้าน” เธอคะเน

“แต่ผมว่าสามีคงเป็นพวกซบถรับจ้างมากกว่า พอ
ประมาณสี่ห่มก็กลับมารับลูกเมียกลับบ้าน”

“มารอดูสามีเขากันใหม่ว่าขับรถรับจ้างจริงหรือเปล่า”
เธอแก้มองด้วยความรอบรู้ของเขา

“ก็ได้ พุดแล้วพุดเลยนะ ใครพุดอะไรกับผมเอาคืนไม่ได้
นะเฮ้อ...”

พบกันเมื่อเที่ยงวัน จากกันเมื่อเที่ยงคืน ใช้เวลาตลอด
ดึกฟังเพลงด้วยกันแนวพัฒนพงษ์ เขากินเบอร์เบินสองแก้ว เธอ
กินเปปเปอร์มินต์ รสชาติเหมือนหมากฝรั่งสองแก้วเหมือนกัน
ดูเขาเตะกระเป๋าย้ายค่าเหล้าสี่แก้วอย่างเห็นใจ

“ฉันจะช่วยคุณออก” เธอบอกเขา แต่เขาสั้นหน้า ที่
หน้าประตูบ้าน ดวงตาของเขาบอกแหวอาลัย

“สิบสองชั่วโมงที่น่าเบื่อผ่านไปแล้ว” เธอพูดเบาๆ

“ผมไม่เบื่อ” เขาสายหน้า “คุณเบื่อหรือ”

“ไม่หรอกค่ะ” เธอยิ้ม “ขอบคุณมากที่พาเที่ยว”

“ขอบคุณที่ไว้ใจขนาดยอมให้เวลาถึงสิบสองชั่วโมง มี
ฟิลิปปินส์สามคนร้องเพลงเพราะมาก ในเวลาแฮปปี้ฮาวร์
ถ้าไม่รังเกียจมะรึนนี้ ห้าโมงเย็น ผมขอพบคุณที่...” เขาบอก
สถานที่ให้

“ฉันเกรงใจกระเป๋าคูณ”

เขาสายหน้า “ถ้าคุณจะไม่ไป ผมขอเหตุผลอื่นที่ดีกว่านี้”

เธอนิ่ง ยิบรานบอกไว้ว่า จงยืนอยู่ด้วยกัน แต่อย่าใกล้

กันนัก

นี่มันใกล้ยิ่งกว่าใกล้หรือเปล่าก็ไม่รู้?

๑๕ พุทธจิกายน ๒๕๑๔

พบกันตอนห้าโมงเย็น ฟังฟิลิปปินส์สามคนร้องเพลง โฟล์ก ไม่ได้กินเหล้า ไม่ได้มีอะไรพูดกัน ได้แต่เสียบในความ สงัด อยู่ใกล้กันเกินไป ใกล้จนไม่กล้าทำอะไร กลัวทำลายความรู้สึกดีงามของกันและกัน

เดินคุยกัน ผ่านถนนหลายสาย กินข้าวด้วยกันเมื่อสองทุ่ม กับข้าวไม่กี่อย่าง ข้าวสวยควั่นกรุ่นหนึ่งโถ เขาตักข้าวให้ไม่มาก

“คุณกลัวอ้วนหรือเปล่า” เขาถาม

“ไม่กลัวเลย ฉันจะอ้วนหรือผอม ฉันก็เป็นฉันอยู่นั่นเอง มีเสียอยู่บ้าง ก็คงที่อาจจะไม่สวย”

“ใครจะคิดถึงผู้หญิงสวย” เขาทำหน้าตาเฉยเมย “หากมีผู้หญิงน่ารักอยู่ใกล้ๆ อย่างนี้”

๑๖ พุทธจิกายน ๒๕๑๔

ครั้งสุดท้ายที่พบกัน ก่อนความไม่เข้าใจจะมาเยือน คน อยู่ใกล้กันเกินไปกระทบกระทั่งกันได้ง่าย ที่เคยรักเคยเข้าใจกัน มันผันแปรได้สารพัด

อย่าหลงคิดอยู่เลยว่า อะไรมันจะจริง

เดินด้วยกันจากสี่แยกปทุมวัน เดินถึงเจริญผล พูดกัน เข้าใจกัน-ไม่เข้าใจกัน-กลางแฉลง ถือตัว ไม่แน่ใจ ปนกันอยู่ หลายอย่าง คิดว่าเข้าใจกันอยู่เมื่อวาน วันนี้...หาความเข้าใจนั้น ไม่เจอ

เดินตัดออกจากยมราช คำมีดก็ยังเดินคู่กันอยู่อย่างนั้น
เดินเรื่อยไปจนถึงถนนราชวิถี หยุดอ้าปากกันตรงนั้น นั่นเอง

เธอใจหายเล็กน้อย เขาจะรู้สึกอย่างไรไม่รู้ได้

“วันหน้าเจอกันฉันจะทักทายคุณ” เธอบอกเขาอย่าง
จริงจัง

“ถ้าผมบร่ำไปบ้างกับการทักทายของคุณ อย่าถือผม
ผมเก็บความรู้สึกไม่เก่ง”

เขาพูดเสียงแผ่ว แต่ยังหนักแน่น

“นานเท่าไรนะ ที่เรารู้จักกัน” เขาถาม

“อายนับเลย”

เธอยิ้มให้เขา สิ่งใดก็ตามที่มันเริ่มต้นด้วยรอยยิ้ม เธอ
อยากเห็นมันจบลงด้วยรอยยิ้มเช่นกัน แม้มันจะคนละความ
หมาย

วันที่ลมพัดแรง และฟ้ามีดเร็วกว่าทุกวัน ผู้คนพากันถาม

“นานเท่าไรนะ ที่เธอรักกัน”

เธอส่ายหน้า เศร้าสร้อย ตอบว่า

“อายนับเลย...มันสั้นจนไร้ความหมาย”

...

มันไม่ใช่ความรัก

เรานั่งอยู่ตรงหน้าเขา ผู้ชายผิวคล้ำซึ่งขาว(ขึ้น)เล็กน้อย คงจะเนื่องจากไม่ได้โดนแดดโดนลมเลยในระยะหลัง เขาเป็นคนค่อนข้างคบขาก แต่ก็คบได้ถ้าคิดจะคบด้วยจริงๆ

“ดีใจที่ได้เจอคุณ” เขาทักทายพลางยิ้มศิระให้เล็กน้อย ก่อนจะนั่งลงร่วมโต๊ะแล้วคุยกัน เขายังคงเหมือนเดิม ใบหน้าและแววตาค่อนข้างหยิ่ง ท่าทางลักษณะถือตัว ถ้าเป็นหลายปีก่อนโน้น สมัยที่เรายังชอบหนังสือไปฟังเลคเชอร์ คงจะไม่มีโอกาสได้มานั่งคุยกันอย่างนี้ แต่เดี๋ยวนี้เราเป็นผู้ใหญ่ขึ้น กล้าที่จะคุยกับคนได้มากขึ้น เราก็เลยนั่งคุยกันได้ด้วยลักษณะเรื่อยๆ

เขานั่งมองหน้าเราบางเวลาที่เราผลอดตัว ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร เราเคยรู้มานานนับแต่หลายปีก่อนโน้นว่าเขาชอบผู้หญิง

ผิวขาว ชอบผู้หญิงผอมยาว ชอบผู้หญิงเรียนภาษาและวรรณคดี ชอบผู้หญิงที่มีลักษณะเป็นครูบาอาจารย์ และชอบผู้หญิงอ่อนหวาน (อ่อนไหว)

เรามีลักษณะตรงข้ามกับที่เขาชอบทุกประการ เราดำ ผมเริ่มยาวเล็กน้อย มั่นยาวมาจากทรงรากไทรดั้งเดิม ลักษณะจึงหริ่อมแหม่มน่ารำคาญ เราไม่เคยเรียนภาษาและวรรณคดีโดยตรง เราไม่ได้เรียนเพื่อจะเป็นครู และเราไม่ใช่ผู้หญิงอ่อนหวาน (แม้บางเวลาเราจะอ่อนไหว)

“ตอนนี้คุณทำอะไร” เขาถามเรา นานๆ เจอกันที ดูเขา ออกจะสนใจรายละเอียดของเรามากขึ้นบ้าง

“ฉันกำลังคุยกับคุณ”

“ไม่ใช่” เขาส่ายหน้า “ผมหมายถึงว่าคุณทำงานอะไร”

“ฉันกำลังอยากเป็นคนดี ถ้าการปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น จากลักษณะไม่ดีไม่งามแต่หันหลังเป็นงานได้ ฉันก็คงกำลังทำงานอยู่ล่ะค่ะ”

“คุณคงยังพูดจาฟุ้งยาก” เขายิ้ม “นอกจากคิดอยากเป็นคนดีแล้ว คุณไม่ได้คิดจะทำอะไรอีกหรือ”

“คิดเหมือนกัน ฉันอยากทำงาน แต่ก็ไม่แน่” เราส่ายหน้ากับอารมณ์แปรวนแปรของตัวเอง “บางเวลาฉันยังอยู่เฉยๆ”

“คิดไปเมื่อมองนอกไหม” เขาทำสายตาเหมือนใครรู้้อย่างมาก

“ยังไม่เคยคิดเลยค่ะ” เขายิ้ม “ฉันไม่พิศมัยเมืองนอกเท่าไร ฉันชอบอยู่เมืองไทย”

“ภาษาคุณดี” เขาพูดเหมือนเคยเห็นการใช้ภาษาของเราแล้วภะนั้น “คุณน่าจะไปเมืองนอกได้สบายๆ”

“ภาษาฉันไม่ได้เรื่อง นอกจากประโยคพื้นๆ สามสี่ประโยคแล้ว ฉันไม่เคยพูดภาษาอังกฤษได้ดี”

“แต่คุณเขียนกลอนฝรั่งได้ คุณอ่านกลอนฝรั่งเข้าใจ คุณมีกลอนฝรั่งเยอะเยอะไม่ใช่หรือ”

“คนอื่นหามาให้ทั้งนั้น” เราหัวเราะเบาๆ “แต่ก็นั่นแหละค่ะ การอ่านกลอนฝรั่งเข้าใจ ไม่ได้หมายความว่าภาษาฉันดี และไม่ได้หมายความว่าฉันอยากไปเมืองนอก ฉันยังไม่มีอนาคตให้ตัวเอง ทุกวันนี้ฉันอยู่เจียบๆ อ่านหนังสือ...”

“ฝรั่ง” เขาต่อพลางยิ้ม

“ฝรั่งที่แปลเป็นไทยแล้ว” เราตอบเขาตามตรง และได้เห็นเขาหัวเราะ

“นักดนตรีของคุณสบายดีหรือ” เขาถามด้วยสายตาอวดรู้ในเวลาต่อมา

“ใครคะ” เราขมวดคิ้ว

“แฟนคุณนะซี เคยเห็นคุณควงคนหนุ่มๆ ผมยวสะบัดปลาย หุ่นบอกเป็นนักดนตรีเต็มตัว”

“อ้อ...” เราลากเสียง “รุ่นน้องนะค่ะ เล่นเบสอยู่ในโรงแรมหรูเชียว ตอนนี้งำลังออกหักไปรักผู้หญิงอายุสามสิบกลุ่มๆ เข้าเขาก็ชวนฉันเที่ยว แล้วก็คุยกัน ของคุณล่ะคะสบายดีหรือ...” เราย้อนให้บ้าง

“ใครครับ” เขาทำหน้าเหมือนงง ดูไม่ออกว่าเสแสร้ง

หรือเปล่า เพราะดวงตาเยื่อหุ้มคูนั่นค่อนข้างฉงน

“คนขาวๆ ผมยาวๆ รูปร่างบาง ตอนนี่คงสอนหนังสือ
กระมังคะ”

“อ้อ” เขายิ้มพลางพยักหน้า “ไม่เจอกันนานแล้ว คิด
ว่าคงสบายดี รู้ไหม...” เขาทำหน้าเหมือนคิดอะไร “เขาว่าผม
กระด้างแล้วเราก็ไม่เจอกันอีกเลย”

“เสียใจด้วย”

“นั่นสิ”

เขาทำสีหน้าประหลาด บอกไม่ถูกว่าเสียใจเหมือนคำที่
เราพูดหรือเปล่า เราคุยกันอีกสองสามคำ แล้วแยกกัน ต่างคน
ต่างไปตามเส้นทางของตัวเอง ชีวิตมันเป็นอย่างนี้เอง บางเวลา
ผู้คนรอบด้านทำให้เราว่าเหวได้เหลือกำลัง

**เราเดินไปคนเดียวบนถนนสายยาว แวะดูข้าวของตามร้าน
รวง เรามีเงินไม่มากที่จะซื้อโน้นซื้อนี้ ครั้งนั้นวิธีที่จะดูของโดย
ไม่ลำบากใจ ก็คือยืนมองจากตู้กระจกด้านหน้าร้าน และได้
ความคิดแปลกๆ**

บางเวลาเรารู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวในตู้กระจก เรามอง
เห็นคนอื่น และคนอื่นมองเห็นเรา แต่ไม่มีโอกาสที่จะติดต่อกัน
ได้ เราเคยท่องเที่ยวจากกรุงเทพฯ ไปนอนนครสวรรค์สองคืน
ดูหนังไทยสนุกๆ หลายเรื่อง เที่ยวบาร์นครสวรรค์ซึ่งทิ้งไปเสีย
สองปี กลับมาไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง จากนครสวรรค์ไปนั่งกิน
ข้าวมันไก่เจ้าอร่อยอยู่ที่ลำปาง จากลำปางไปนอนเชียงใหม่

แล้วข้ามชายแดนไปเที่ยวพม่า ชอบผู้ชายพม่าหนุ่มโสด ชอบผู้ชายต่างจังหวัด หล่อ มองดูเป็นคนไทยดี ไม่กรีดกราย รูปร่างแข็งแรง ท่าทางกร้าว แวดตาไม่เคยแพะโลมใคร อยากเป็นแฟนเขา อยากรู้ว่าถ้าเขารักเขาจะพูดรักโดยวิธีไหน เพื่อผู้ชายกรุงเทพฯ ที่สุด แต่งตัวเก่งเหมือนกันหมด ผู้ชายรุ่นใกล้เคียงกันก็สำรวจเกินกว่าจะเข้าใจกันได้

กลับมาอนเชียงใหม่ โรงแรมน่าสบายมีน้ำร้อนให้อาบ ตอนเด็กเมื่อกลับจากเที่ยวคลับ เชียงใหม่เจริญขึ้นทุกปี นั่งมองกรุงเทพฯ เห็นบางส่วนเหมือนเชียงใหม่ นั่งมองเชียงใหม่เห็นบางส่วนเหมือนกรุงเทพฯ ต่างกันนิดเดียวตรงที่เชียงใหม่ไม่มีวัดพระแก้ว และกรุงเทพฯ ไม่มีดอยสุเทพ

แวะมาทางตาก ไปสนุกอยู่กับความเจี๊ยบสงบของแม่สอด ชอบพี่น้องมุเซอทุกคน แม่สอดไม่ได้สะอาด แต่แม่สอดมีอะไรบางอย่างที่อยากจะยืม มุเซอหนุ่มสาวแบกหน่อไม้ออกมาจากพงไม้เขียวๆ ช่างทาง เขาสวมเสื้อผ้าขาวเขาห้อยเหรียญเงินกริ่งกริ่ง เขายืนริมถนน โบกมือนิดเดียวแบบฝรั่ง รถยนต์สองแถวก็จอดรอรับเขาขึ้น ไม่เลวนะ...โลกมันเจริญขึ้นทุกวันๆ

ในที่สุดก็กลับมาอนอยู่ใต้แผ่นฟ้าของกรุงเทพฯ คิดถึงอนาคตว่าจะทำอะไรดี เหงา ว่าเหว่ ออกเดินไปเรื่อยๆ จนเจอเขา ได้คุยกันและได้นึกถึงอะไรหลายอย่างที่เคยลืมไปแล้ว

เคยมองเขาห่างๆ สมัยยังเรียนหนังสือ ชีวิตช่วงนั้นสนุก นอกจากเรียนหนังสือก็เคยนึกชอบเขา ทั้งๆ ที่พอว่างใจก็เคยโลดไปชอบคนอื่น พอรู้ว่าเขามีแฟนเรียนอยู่คณะที่แต่งกลอน

แก่ง เธอสวย อ่อนหวาน เราได้แต่ถอยมานั่งเงียบๆ ไม่รู้ว่าอกหัก หรือเปล่า แต่ไม่นานก็ลืมเขาไปได้ เหมือนที่ลืมไปแล้วว่าหกล้ม หนแรกเมื่อตอนเด็กๆ นะ มันเจ็บแค่นั้น

ไม่น่ามาเจอกันอีกเลย...เมื่อเจอกันคุยกัน ความรู้สึก แปลกๆ มันก็เกิดขึ้น เขายังคงเยอหยิ่ง และเรายังคงเดาไม่ได้ อยู่ นั่นเองว่าเขารู้สึกอย่างไรกับเรา คงไม่เกลียด และของแถม... คงไม่รัก?

ตัวเลขยิบๆ ในช่องตารางเล็กๆ ตรงหน้าทำให้เราไม่มี เวลาคิดอะไรเพื่อเจอ มันเป็นงานอย่างหนึ่ง การโคตข้อมูล ต่างๆ เป็นตัวเลขเพื่อนำมันป้อนเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่ใช่ ของน่าเบื่อ แต่มันไม่น่าสนุก บ่อยหน...ที่แลแต่ตัวเลขขยวเรียง ไปเอง พอนอนหลับ...กลางดึกก็ละเมอได้ยินแต่เสียง “ศูนย์ สอง...ศูนย์ห้า...ศูนย์แปด...ฯลฯ

เจอเขาอีกหนอย่างบังเอิญ เขามาคนเดียวกำลังเพลิน เลือกหนังสือในห้างใหญ่ในสเปอร์ทที่มีหนังสือทุกแบบ ทุก ประเภทมาให้คนทุกรสนิยมเลือกซื้อ เรากำลังพลิกหนังสือ เขาก็พลิกหนังสือ เมื่อเงยหน้าสบตากัน จึงได้แต่ยิ้ม

“หนังสือกำลังลดราคา” เขาทัก “เป็นโอกาสที่ดีที่จะ หาหนังสือที่ชอบ เจอเล่มที่ชอบหรือยัง”

“ยัง...แต่เจอคนที่ชอบเข้าแล้ว” เราตอบประโยคนั้นในใจ แต่ที่ตอบดังๆ ก็คือ

“ได้มาเล่มหนึ่งแล้วค่ะ”

เขาชี้ให้ดูว่าเขาก็ได้เล่มหนึ่งเหมือนกัน ออกจากร้านหนังสือเขาชะงักนิดหนึ่งเมื่อถามว่า

“ดูหนังกันไหม”

เราเลิกคิ้ว แหงนหน้าดูป้ายหน้าโรง เรื่องนี้เราดูแล้ว แต่ถ้าจะดูอีกก็ดูได้

“ครับ...ว่า...คุณมีธุระหรือเปล่า” เขาถามอย่างต้องการคำตอบ

“อ้อ...รู้สึกจะมี” อะไรก็ไม่รู้ที่ทำให้ตอบออกไปอย่างนั้น ผู้หญิงก็ยังงี้ ขอบแหงนนิ้วเข้าไปในเปลวไฟ รู้ก็รู้ว่าร้อน แต่ก็อยากแหงน พอปลายนิ้วสัมผัสว่าร้อนจริง ก็รีบชักกลับ เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร

“จะรีบไปไหนหรือเปล่า” เขาถามอีก ดวงตาของเขาไม่มีแวວอะไร มองดูมันธรรมดาๆ

“อีกสักครึ่งชั่วโมงค่อยไปก็ได้ค่ะ”

“งั้นขอคุยด้วยหน่อยนะ จะนั่งหรือจะเดินคุย”

“เดินดีกว่า”

เราชอบเดินจึงตอบอย่างนั้น เขาก็คงชอบเดิน เราออกเดินเรื่อยๆ ในบริเวณสี่เหลี่ยมกว้างๆ ประกอบด้วยชอกเล็กชอกน้อย และร้านรวงติดเคื่องปรับอากาศชุ่มฉ่ำ เราไม่ได้เข้าไปในร้านแต่คุยกันและแหวะดูของจากตู้กระจกหน้าร้าน เราชี้กระเป๋าละรองเท้าแปลกๆ ให้เขาดู เขาชี้เสื้อเชิ้ตสีฟ้าเป็นดอกเล็กๆ ประปรายที่แขวนอยู่ในร้านขายเสื้อผู้ชายให้เราดูบ้าง เสื้อตัวนั้นสวย เราบอกเขาว่า

“สวดยค่ะ”

เขายิ้ม ตอบรับว่า “ครับสวดย แต่แพงจ๊ดไม่ลอง”

เราหัวเราะ เขาหัวเราะ คุณกันได้อีกถึงข้าวของที่มันแพงขึ้นทุกวัน เขาชอบหนังสือ ชอบแผ่นเสียง เราชอบพรมสวดยๆ ชอบเครื่องไฟฟ้า มีเงินจะปลุกบ้าน หาพรมสวดยๆ หาเครื่องไฟฟ้ามาใช้มากๆ ถ้าโชคดีจะได้ตายเร็วกว่าคนอื่น เพราะใช้เครื่องไฟฟ้าสะดวกรสบายพร้อม ชีวิตมันน่าเบื่อหนักๆ เข้าก็ได้รีบให้ไฟดูดตายไปเสียเลย

เดินคุยกันไปเรื่อยๆ ไม่ทะเลาะกัน ไม่ขัดคอกัน แต่ก็ไม่ค่อยตามกันไปเสียทุกอย่าง เราคุยกันถึงเพลงของกลุ่ม “หมาบ้า” เพลงหนึ่ง

“คุณเชื่อในรักแรกพบไหม” เขาถามแบบชวนคุย “มันเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา”

“ไม่เชื่อ” เราสั่นหน้าจริงจัง “ไม่เคยเชื่อเลย เพราะมันเป็นไปไม่ได้สำหรับคนที่ต้องการเวลาสำหรับตัดสินใจ”

“ผมเคยเชื่อ และเคยเกือบไป...” เขาย่นจมูกนิดหนึ่ง ตอนบอกว่า “เกือบไป”

เขายิ้มให้เขา “อาจเป็นเพราะตอนนั้นอายุน้อย เด็กๆ มักเชื่อในรักแรกพบ แต่คนโตๆ ไม่ค่อยเชื่อ มันผันเกินไปหน่อย”

“คุณคงชอบรักแบบน้ำซึมบ่อทรายกระมัง ค่อยๆ ไกล่ชิดแล้วค่อยๆ รักใช่ไหม”

“ไม่ค่อยแน่ใจ” เราสั่นหน้า ไซ้แล้วเราไม่ค่อยแน่ใจในเรื่องความรัก เราไม่รู้จ๊กมันมากนัก เคยเข้าใจคนอื่นที่มีความ

รัก แต่ไม่เคยเข้าใจตัวเอง และไม่เคยเข้าใจความรักที่เข้ามาเกี่ยวกับตัวเองเลยสักคราว

เราลาจากกันในเวลาต่อมา เขามาส่งเราขึ้นรถประจำทางที่ป้าย เขาเองก็เหมือนกัน เขาเคยมีรถ แต่จะขายหรือเข้าคู่ก็ไม่รู้ ระยะเวลาหลังๆ นี้เจอเขาที่ไหนก็เดินที่นั่น

“เราคงเจอกันอีก” เขายิ้มตอนเราจะขึ้นรถประจำทาง “คิดว่ายังงั้นล่ะ อาจจะอีกปีหนึ่ง” เราตอบด้วยรอยยิ้มเหมือนกัน

“ปีหนึ่ง” เขาอุทาน แล้วค้างประโยคให้ต่อเล่นเอาเองนี่ละ-เขาละ

เรากลับมาอนดุดาวเดือนอยู่บนระเบียงบ้าน รู้สึกอย่างที่เคยรู้สึกสมัยสองปีก่อนโน้น คือคุมตัวเองไม่อยู่ ฟุ้งซ่าน เห็นภาพผู้หญิงผิวขาว ผอมยาว ซึ่งเรียนภาษาและวรรณคดี สอนหนังสือเก่ง ผู้หญิงของเขาใจละ เหมาะสมกันนะ สำหรับผู้ชายกระด้างอย่างเขา เขาโกรธกัน แต่ไม่แน่...พรุ่งนี้เขาอาจจะดีกันแล้วเราก็คือคนอื่น

ไม่รู้คิดถึงเขาทำไม เขาไม่ใช่รักแรกพบของเรา และไม่ใช่รักแบบน้ำซึมบ่อทรายด้วย เรารู้ว่าเราชอบเขา เขาคงชอบเราบ้าง เพราะคุยกันได้ถูกอรรถาธิบายดีและเข้าใจกันได้บางอย่าง คนไม่ชอบกันคงทนคุย ทนมองหน้ากันไม่ได้นาน เจอกันหน้าหน้าเราก็คงคุยกันอีก เข้าใจกันอีก และจากกันอีก ชีวิตมันว่าเหวอย่างนี้เอง

ได้ยินเพลงจากวิทยุที่เปิดทิ้งเอาไว้ดังมาเบาๆ ตัวเอก

ของเจ้ากลุ่ม “หมาบ้า” กำลังร้องเพลง “ซั่มซิ่ง” บางสิ่ง บางอย่าง...ไม่แล้ว เราชอบบางสิ่งบางอย่างของเขา และเขาอาจชอบบางสิ่งบางอย่างของเรา บางสิ่งบางอย่างซึ่งผู้หญิงผิวขาว ผมยว เรียนภาษาและวรรณคดีของเขาไม่มี

ไม่เลวนะ...เขาเรียกว่าความพึงพอใจ แต่มันไม่ใช่ความรัก ออกหักหรือเปล่านี? เปล่าเลย...ก็มันไม่ใช่ความรัก แล้วจะออกหักได้อย่างไร?

ฝันดีวันนี้...เพื่อที่จะตายวันหน้า

๑๔ สิงหาคม ๑๔

คุณทักษ์ สวัสดิ์

คืนวันมันเหงาร้ายกาจ กำลังเปิดการอยู่เฉยๆ
เสียงเพลงการพูดคุยจากรายงานต่างๆ ที่คุณทักษ์กำลัง
ออกอากาศอยู่ ทำให้บรรยากาศเหงาค่อยดีขึ้นนิดหน่อย
ความรักคือการไม่ต้องกล่าวคำว่าเสียใจนั้นหรือ?
ไม่แน่มันไป ความรักมันเป็นอย่างไรก็ได้ แต่บางทีมันก็
ไม่เป็นอะไรเลย (คุณทักษ์กำลังพูดถึงเพลงจาก “เลิฟ
สตอรี” เลยกุญด้วย)

คุณทักษ์เคยมีความรักไหมล่ะ? (ไม่เคยก็ไม่รู้)

ไม่เคยฟังรายการเพลง ไม่รู้จักคุณทักษ์มากไป
กว่าคุณทักษ์คือคุณทักษ์ รายการอะไรกัน ยืดยาวเป็น

หลาย ๆ ชั่วโมง เกรงจะไม่สามารถอดทนฟังได้ตลอด (และคิดว่าคงเป็นอย่างนั้น) แต่ก็ฟัง (ถ้ามีเวลา)

อยากคุยอะไรกับนักจัดรายการบ้าง ไม่พูดถึงหนังสือเพลงของคุณ (เพราะไม่เคยอ่าน) ไม่พูดถึงชีวิตวัยรุ่น (เพราะมันผ่านไปนานแล้ว) ไม่พูดถึงการทายอันดับเพลง (เพราะทั่วโลกเขาจัดกันไว้ละเอียด) อยากบอกว่ากำลังเหงา เบื่อ ขณะที่เปิดวิทยุมาเจอเสียงคุณ ทักซ์ตอบจดหมาย ของคนชื่อคุณป้อม คุณแจ้ว หรือคุณที่ส่งแต่ซอง ไม่มีจดหมายมา คุณทักซ์ทำให้หายเบื่อได้นิดหน่อย ด้วยจดหมายพวกนั้น

“ฉันร้องให้น้ำตาไหลเหมือนสายน้ำ” ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังร้องเพลงนี้ (ทางวิทยุ) ฟังดูซาบซึ้ง กินใจ ความโศกเศร้าแต่มีสีสันให้ชีวิต มันทำให้ชีวิตเป็นจริงเป็นจัง คุณทักซ์เห็นด้วยไหม?

มีเพลงไพเราะอยู่หลายเพลง อยากให้คุณทักซ์เปิดให้ฟัง “แม่น้ำตาลสีแทน” (Brown Sugar) ของฮินกิลิ่ง หรือเพลงอื่นๆ ของ ซี.ซี.อาร์. ซึ่งโฉบฉวย รุนแรง สะใจ ชอบ อยากฟัง เปิดให้ที ถ้าคุณทักซ์มีน้ำใจ

คงได้คุยกันอีก หากเมื่อไหร่อยากคุย และถ้าวันหน้าไม่มีมหาดสันรายการของคุณทักซ์ พูดให้น้อยๆ เปิดเพลงให้มากๆ สุ่มเสียงเรื่องเล็ก หลอดเสียงเป็นของเรา จะใสจะทุ้ม แล้วแต่จุดกำเนิด ใครจะดัดมันได้

ขอให้มีความสุข Twenty-four hours a day เท่า

เพลงบลูส์เพลงนั้น น้อยไปไหม?

โชคดีเป็นของคุณทักษ์ (ถ้าไม่โชคร้ายจนเกินไป)

เฟิร์ล

๑๙ สิงหาคม ๑๔

สวัสดี คุณเฟิร์ล

เป็นโชคดีที่ได้อ่านจดหมายของคุณเฟิร์ล ชื่อของคุณงดงาม และคุณมีน้ำใจที่เขียนจดหมายถึงผม คั้นวันมันเหงาร้ายกาจจริงๆ อย่างคุณว่า โดยเฉพาะในห้องกระจายเสียงแคบๆ ที่มีแต่แอร์คอนดิชั่นและไม่โครโฟนเป็นเพื่อน

เปิดเพลงให้คุณฟังแล้วก่อนจะตอบจดหมายของคุณเฟิร์ลหลายวัน หินกลิ้งเป็นพวกที่ผมนิยม โดยเฉพาะมิก แจ็กเกอร์ หนู่มยูนีเซ็กซ์ที่จ๊ิกโกได้นำรัก วันหน้าถ้าคุณเฟิร์ลยังฟังรายการผมจะเปิดแผ่นของหนู่มกลุ่มนี้ให้คุณได้ยินอีกหลายๆ หน (หากไม่เบื่อ)

ความรักมันอาจไม่เป็นอะไรจริง-อย่างที่คุณเฟิร์ลคิด ผมเห็นด้วย “คุณทักษ์เคยมีความรักใหม่ล่ะ?” -คุณถามมาอย่างนั้น เคยมี และเคยสูญเสีย แต่ไม่เคยโทษใคร ผมขอตอบอย่างนี้

“ฉันร้องให้น้ำตาไหลเหมือนสายน้ำ” จูลี ลอนดอน

ไซ้ใหม่ ที่พูดและคร่ำครวญ ยิ้มดีกว่า คุณเพิร์ล ถ้าไม่ยิ้ม ก็ออกไปร้องไห้กลางสายฝน ฝนจะได้กลบหยาดน้ำตา เสียไป (ชอบไหม -Crying in the rain ผมชอบ)

ซี.ซี.อาร์.กำลังรุ่ง ผมเปิดเพลงของเขาวันละหลาย แผ่น หลายหน อยากให้คุณเพิร์ลฟังรายการของผมบ้าง (ถ้าว่าง) ช่วยฟัง แล้วช่วยบอกว่าคุณอยากให้รายการของผม (ของคุณด้วย) เป็นอย่างไร เพื่อคนฟังทุกๆ คน

เสียงของผมไม่ดีเท่าไร โชคดีได้ไมค์ช่วย คุณพูดไม่ผิด สุ่มเสียงมันเป็นสิ่งได้มาตั้งแต่เกิด ไม่ดัดเลยอาจไม่เพราะ ดัดมากเกินไป ก็อาจไพอะเกินไป ไม่ถูกหูอีก เกิดเป็นมนุษย์ ชีวิตมีสีสันตรงนี้เหมือนกัน

คุณเพิร์ลกำลังทำอะไรอยู่เวลานี้ ทำงาน? เรียนหนังสือ? หรือทำอะไร? ผมทำงาน จัดรายการเพลง และมีเวลาบางช่วงให้ตัวเอง บอกไม่ถูกว่าชอบใจกับตารางสอนของชีวิตนี้ไหม คุณเพิร์ลล่ะ ชอบเวลาของตัวเองหรือเปล่า เห็นบ่นเหงา

คุณเพิร์ลให้ผมมีความสุข Twenty-four hours a day มากไป ขอวันละสิบห้านาที เพื่ออ่านจดหมายของคุณเพิร์ลก็พอ

อยากให้คุณโชคดี

ทักษ์

๒๔ สิงหาคม ๑๔

คุณทักษ์ สวัสดิ์

ได้ฟังรายการของคุณอีกหลายหน (ไม่ติดเท่าไร)
ชอบเพลงที่คุณเปิด (บางเพลง) เสียงชัดดีมาก ไม่มี sound
effect (เรียกถูกไหม?) อยากฟังเพลงอีกหลายแบบ แต่
ไม่ขอร้องให้คุณเปิด เพราะคุณจัดรายการเพื่อคนหลาย
คน จะไม่ขออะไรคุณมากนัก เพื่อเห็นแก่นักฟังคนอื่น

ไม่เคยร้องให้กลางสายฝน น้ำตาราคาแพง (สำหรับ
ตัวเอง) แต่อาจทำ ถ้าถึงเวลาที่อยากร้องให้

เสียใจด้วย สำหรับการสูญเสียของคุณทักษ์ในเรื่อง
เรื่องความรัก นี่คือชีวิตอีกแง่หนึ่งใช่ไหม? Something's
lost and something's gained?

ขณะนี้ทำอะไร? คุณทักษ์ถามมา ดูเหมือนจะกำลัง
ตอบจดหมายของคุณอยู่ นอกเหนือไปจากนี้ก็อยู่ว่างๆ
เรียนหนังสือจบแล้ว กำลังหางานทำ งานหายาก ถ้ามี
คนรู้จักน้อย ไม่รู้จะหันหน้าไปให้ใครช่วยเหลือ กำลัง
สอบเพื่อเข้ารับราชการ แต่ไม่แน่ใจกับการสอบครั้งนี้ คน
สมัครสอบสองร้อยสามสิบห้าคน รับสามสิบตำแหน่ง
ตำแหน่งละสามคน หมายถึงตัวกันไว้แล้วก็คนก็เหลือจะ
เดาได้ มันมีดมนดีใหม่ เป็นการแข่งขันซึ่งไม่กล้าหวัง
(แม้แต่นิดหนึ่ง)

อยากถอนคำพูดสักหน่อย คุณทักษ์เสียงค่อนข้าง

ดี-คงได้ไมค์ดีช่วยอย่างที่ว่า แต่เสียงของคุณทักซ์คงดี
มากทีเดียว-ถ้าได้ไมค์เลย บอกอย่างนี้แล้วเหลิง

เฟิร์ล

๒๙ สิงหาคม ๑๔

คุณเฟิร์ล

ขอบคุณมากมาย สำหรับจดหมายของคุณ และ
การบอกเล่าถึงผลการรับฟัง มีเพลงอะไรอีกที่อยากฟัง
บอกมาได้ เปิดได้ทุกเพลง (ถ้ามีแผ่น) จัดได้สำหรับคน
ฟังทุกคน คุณเป็นคนฟังที่สำคัญสำหรับคนจัดคนหนึ่ง
ยินดีจัดให้เป็นพิเศษด้วยความเต็มใจ (ไม่ใช่เล่นพวก)

ผมเขียนจดหมายฉบับนี้ที่บ้าน บ้านผมอยู่นอก
เมือง มองไปไกลเห็นบ่อบัวสีเหลืองพราว มีเวลาว่าง
ผมออกไปเดินเล่นบ่อยหน คุณเฟิร์ลชอบเดินเล่นไหม?
ผู้หญิงหลายคนไม่ชอบ เพราะกลัวแดดกลัวลม คุณเฟิร์ล
เป็นข้อสนับสนุน หรือเป็นข้อยกเว้น

จดหมายของคุณเฟิร์ลสั้น แสดงว่ากำลังไม่มีเวลา
ผมจึงจะไม่เขียนยาว (ถึงแม้มีเวลาและอยากเขียน) เข้าใจ
ที่คุณพูดถึงการสอบเข้าทำงาน ได้แต่หวังว่าคุณจะโชคดี
คือมีงานทำ และมีความสุข ขอเอาใจช่วย (อย่างมาก)

ระลึกถึง

ทักซ์

๕ กันยายน ๑๔

คุณทักษ์

เพิ่งฟังรายการของคุณจบเดี๋ยวนี้เอง (เริ่มจะติด
นิดหน่อย) ขณะนี้ชอบฟังเพลงบลูส์หนักๆ ที่รำพันถึง
ความเปล่าเปลี่ยวและเจ็บ อารมณ์ของคนเอาแน่ไม่ได้
มันเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา บางเวลาเคยเกลียดอารมณ์ของ
ตัวเอง

อยากเห็นบ่อบัวที่คุณทักษ์พูดถึง (ยังไม่แน่ใจว่า
ตัวเองกลัวแดดกลัวลมหรือเปล่า บางทีเคยไม่ชอบ เพราะ
ไม่อยากเป็นหวัดแดด) ที่บ้านก็มีบ่อน้ำเล็กๆ อยู่หลัง
บ้าน ชุดเอาไว้ปลูกบัวผันบัวเฟื่อน เจ้าคนเล็กเคยตกลง
ไป เกือบตาย ถ้าพ่อเขาไม่โดดลงไปเอาขึ้นมาเสียก่อน
พ่อเด็กชอบปลูกต้นไม้ หลายปีก่อนโน้นเขาเคยจัดรายการ
เพลง เดี่ยวนี้เลิกแล้ว สุขภาพไม่ค่อยดีนัก สามวันดีสี่วัน
ไข้ น่าเป็นห่วง

ขอบคุณ ที่คุณทักษ์เอาใจช่วยเรื่องการสอบเข้า
ทำงาน ได้แต่หวัง...นั่นสิ คำคำนี้ของคุณทักษ์ชวนให้คน
อ่านว่าเหวดีแท้ มันคล้ายๆ จะบอกว่า จงฝันดีวันนี้ เพื่อ
ที่จะตายวันหน้า นึกแล้วเหงา หรืออาจเป็นเพราะช่างคิด
เกินไปก็ไม่ทราบ ขณะนี้กำลังเซ็ดกับความผันแปรของ
ชีวิต (ทั้งของตัวเองและของคนข้างเคียง)

เพิร์ล

๙ กันยายน ๑๔

คุณเพิร์ล

ดีใจที่คุณเริ่มติดรายการของผม เคยฟังเพลงนี้
ใหม่?...

ไม่มีอะไรได้มาในชีวิตนี้

และไม่มีอะไรจะต้องเสียไป

แต่ก็มีค่า

ผมกำลังฟัง และกำลังรู้สึกหลายอย่าง

ไม่เคยคิดว่าคำพูดของตัวเอง จะทำให้ใครว่าแห้ว
มันเป็นอย่งนั้นหรือ? (ถ้าเป็น) ผมอยากจะขอคำพูดนั้น
คืน (และขอโทษ)

บ่อบัวสีเหลืองพราว ยังสวยเหมือนเดิม อ่าน
จดหมายฉบับที่แล้วของคุณเพิร์ล แล้วไปยืนมองอยู่
นาน (จริงๆ) คุณพูดได้งาม...จงฝันตัวนี้ เพื่อที่จะตาย
วันหน้า (ประโยคนี้เหมือนเรียบเรียงขึ้นมาเพื่อผม)

ใครไม่ทราบพูดไว้ ความเจ็บปวดของมนุษย์เป็น
สิ่งบันเทิงของพระเจ้า (ผมอยากจะเชื่อ)

หวัง (อย่างแท้จริง) ขอให้คุณและคนข้างเคียง
(ของคุณ) รวมทั้งเจ้าตัวเล็กตัวโต (คงน่ารัก) มีความสุข
ความฝันของชีวิตทำให้ชีวิตมีสีสันก็จริง แต่หวังเห็น
คุณฝันดีในวันนี้ และมีฝันงามในวันหน้า (มากกว่า)

แผ่นเสียงกำลังถึงเพลงที่คุณชอบอย่างมาก จำได้
ใหม่?... ในจดหมายฉบับแรกของคุณถามว่า ความรักคือ

การไม่ต้องกล่าวคำว่าเสียใจนั้นหรือ? ผมได้คำตอบแล้ว
...ผมเดินมาไกล (เกินกว่าที่คุณจะนึก) และกำลัง
สะดุดปลายเท้าตัวเอง
อยากให้คุณโชคดี

ทักษ์